AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 57

COMOARA BUNICULUI

Traducere de L. HÂRSU.

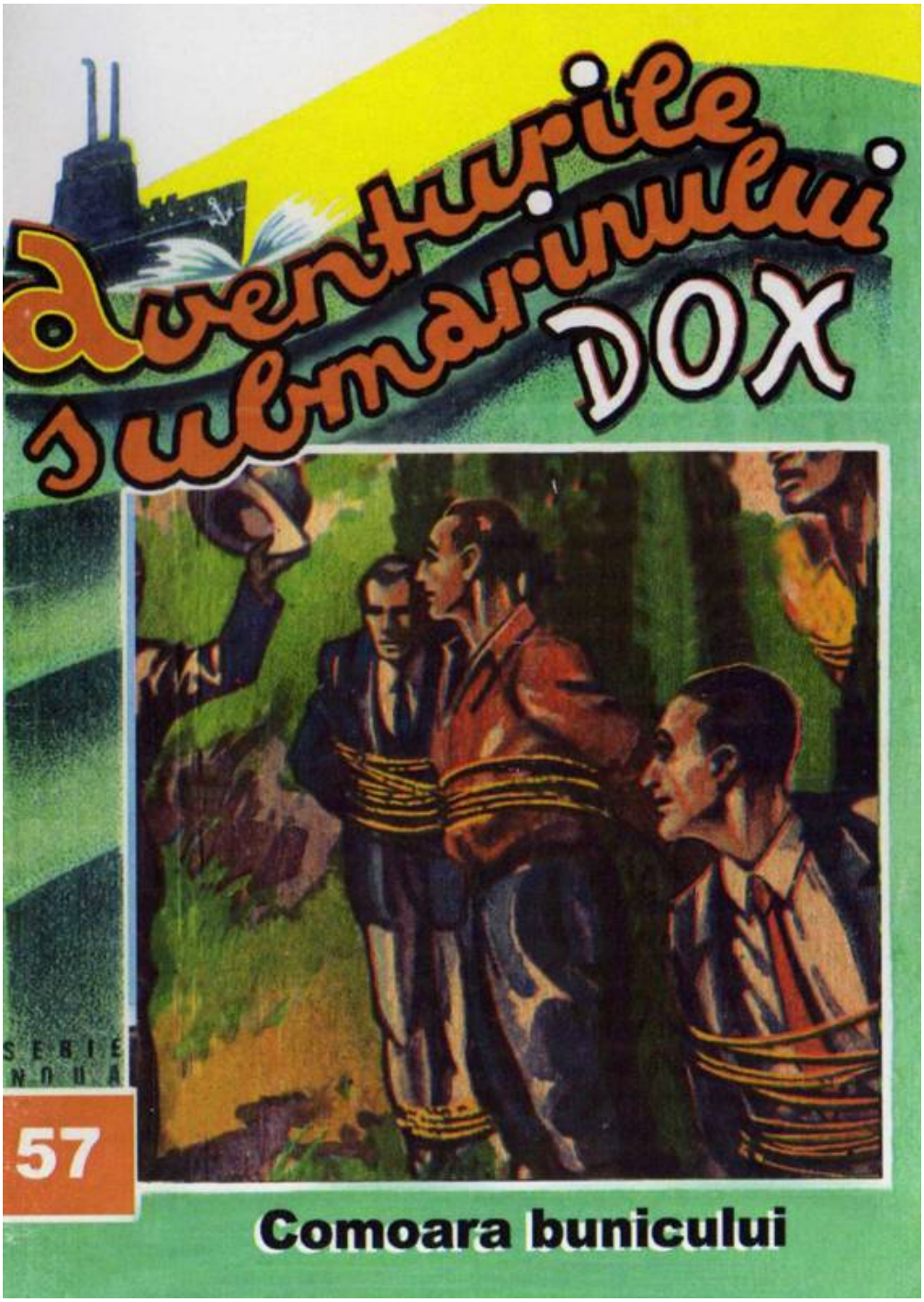
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
57
Comoara bunicului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 57

COMOARA BUNICULUI

Traducere de L. HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă

de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O STICLĂ PLUTITOARE.

DOCTORUL BERTRAM urmă cu povestirea, după o pauză de câteva minute.

«— „Lady Jane”, yachtul alb al lordului Hagerstony, sălta zglobiu pe unde, îndreptându-se spre strâmtoarea Malaca. Eu stăm în faţă la proră lângă fostul căpitan Hoddge, al cărui chip strălucea de plăcerea călătoriei.

— Ce să-ţi spun, dragă Bertram – zise el – am devenit cu totul alt om, de când am sub picioare puntea unui vas bun. Îmi voi cumpăra şi eu un vas de comerţ şi mă voi apuca de vechea mea meserie.

— Te pricep, dragă Hoddge – răspunsei eu – cine şi-a petrecut viaţa pe mare, cu greu se leapădă de ea. Mă mir că te-a răbdat inima să stai zece ani în Siam.

— Vezi că aveam eu motivele mele pentru asta…

Şi căută să schimbe vorba:

— Minunată vreme astăzi, marea e cu desăvârşire liniştită. A! Ia te uită colo la stânga! Trebuie să fie un exemplar uriaş.

O coadă enormă, triunghiulară, aluneca încetişor pe apa neteda. Desigur că era un rechin uriaş, de vreo nouă metri lungime.

— Ah, ce aş mai vrea să-l pescuiesc! exclamă Hoddge, cu însufleţire. Atenţie, ca a zărit prada!

Coada enormă ţâşni brusc cu repeziciune înainte şi trupul uriaş lăsă o dunga lunga în urma lui. Apoi, coada dispăru deodată şi desigur că se petrecea acum o dramă în adâncul întunecat.

Când observai valurile joase care veneau de-a curmezişul spre „Lady Jane", mi se păru că văd lucind un obiect mititel, iar când o rază de soare se răsfrânse în el, sclipi ca o piatra preţioasă.

— Să ştii că a pierdut cineva un diamant mare, glumii eu.

Hoddge privi cu încordare, încreţi fruntea şi murmură:

— E o sticlă cu dopul de cristal. Hm… ori a aruncat-o vreo cucoană de pe unul din vapoarele de lux ce trec pe aici, ori e vorba de o sticlă plutitoare. Ia să cercetăm cum stau lucrurile.

Alergă spre puntea de comandă şi imediat „Lady Jane" îşi încetini mersul. Jim, servitorul cel sfrijit al lui Hagerstony se ivi cu o plasa de frânghie pe care lordul o întrebuinţa în prinderea micilor animale marine. Yachtul se apropie de sticla şi Jim o aduse la bord.

— Hi, hi! chicoti Hagerstony, a fost cândva într-unsa sare de baie. Vreo duduie o fi aruncat-o pe fereastra cabinei.

Hoddge scoase liniştit dopul de sticla şi privi înăuntrul buteliei fabricată din sticlă opaca.

— Ştiam eu ce spun – zise el, scrutând sticla şi scoţând din ea o hârtie împăturită.

— Probabil vreun anunţ de căsătorie al duduii, râse Hagerstony.

Hoddge desfăcu biletul şi se strâmbei niţel.

— E pe franţuzeşte – zise el – nu prea pricep limba asta. Ia vezi, domnule Farrow.

Marian citi rar:

„Ajutor! La Singapore am fost atacata de chinezi şi târâtă pe un vapor. Întrebaţi de Gaston Roule. Salvaţi pe Violette Tardon"

Lordul scoase o înjurătură… de surugiu. Marian însă, zise liniştit:

— Fireşte că trebuie să încercăm tot ce s-o putea, ca să venim în ajutorul tinerei fete. Când ajungem la Penang?

— Peste două ceasuri.

— Bine; atunci va trebui să telefonăm îndată la Singapore şi să ne interesăm de Gaston Roule. Vaporul cu prizoniera trebuie să fi trecut înaintea noastră spre strâmtoarea Malaca,

iar sticla cred c-a fost aruncată de curând în apă, căci eticheta e dezlipită numai în parte.

— Ei, atunci hai să-i dăm drumul „Lady”-ei mele, zise Hagerstony şi dădu căpitanului său comanda cuvenită.

În clipa următoare vasul spintecă valurile ca prora şi pornirăm cu viteză spre nord-vest, în sus, spre strâmtoarea Malaca.

Merserăm cu toţii în cabina spaţioasă ca să vedem ce e cu sticla plutitoare.

— Din păcate nu suntem detectivi – zise Marian – astfel că tot ce putem face e să dăm de veste poliţiei. Totuşi, vreau să încerc să vorbesc în particular la Singapore cu lordul Abednego, căci pe cale oficială va dura mult până să căpătăm lămuriri asupra lui Gaston Roule şi, în vremea asta, s-ar putea ca domnişoara Tardon să dispară.

— Eu unul m-aş bucura din inimă dacă am putea-o salva – zise Hagerstony – cu atât mai mult dacă prin intervenţia noastră am veni de hac unei bande de hoţi care fura fete ca sa ceară apoi un preţ mare de răscumpărare.

— Da – întări Hoddge – ăştia sunt cei mai primejdioşi criminali din câţi exista.

— Dacă şi Roule ala e amestecat, ar trebui să fie jupuit de viu, scrâşni lordul. Lăsa, cunosc eu în Penang pe inspectorul detectiv Drum, cel mai dibaci poliţist din toată peninsula Malaca. Dacă n-o regăseşte el pe tânăra franţuzoaică, atunci să ştiţi că nimeni nu va fi în stare sa dea de ea.

— În orice caz vom rămâne în Penang atâta vreme până vom afla ce s-a făcut cu biata fată – zise Marian – căci Burma nu se clinteşte din loc.

— Fireşte – încuviinţă lordul – cu atât mai mult cu cât tare aş vrea să-i vad pe toţi galbenii atârnaţi în spânzurătoare. Aşa, acum propun să mergem iar pe punte. Într-un ceas cred ca suntem în Penang.

Când păşirăm pe punte zărirăm în depărtare un punct negru.

— E un vas cu motor – zise Hagerstony – care privise mult prin ocheanul sau minunat. Lasă că-l ajungem noi îndată.

Ne apropiarăm repede şi în curând puturăm recunoaşte cu ochiul liber formele cam grosolane ale vaporului.

— De sigur că e un vas chinezesc – mormăi Hoddge. Galbenii ăştia se vâra tot mai mult în marina comercială. Pun rămăşag ca e încărcat cu ceai.

— Sau fete, zisei eu, aproape fără voie.

Tovarăşii mă priviră miraţi, apoi lordul spuse:

— Păcat că yachtul meu nu e un vas al autorităţilor. L-aş opri pe chinez şi i-aş face o perchiziţie.

— Şi n-ai găsi nimic – zise Hoddge; daca e într-adevăr un vas de contrabandă sau de… fete furate, atunci are ascunzători pe care nimeni nu le-ar putea descoperi. Propun să mergem mai încet şi să oprim în port lângă el ca să vedem ce descarcă.

După o jumătate de oră ancoraserăm şi ne aflam atât de aproape de vasul de transport încât parapetul nostru mai că se lipea de al lui.

Pe puntea de comandă stătea un bărbat înalt, într-un costum alb, de o albeaţă strălucitoare. Individul nici nu se sinchisea de noi şi dădea ordine cu glas limpede. Numeroşi kuli se îndeletniceau de zor cu transportarea pe punte a o mulţime de lăzi mari. Vasul se afla la depărtare de zece minute de chei. Veniră vameşii şi salutară politicos pe căpitan, în vreme ce urcau puntea care lega vaporul de ţărm.

— Hm… pare să fie un om foarte cunoscut şi stimat – mormăi Hoddge – altminteri nu s-ar fi grăbit atât de mult vameşii. Cred că am greşit adresa.

— Nu-mi pasă – scrâşni lordul, furios. Îi văd colo pe inspectorul Drum, va trebui să-l perchiziţioneze îndată pe chinez.

Strigă în gura mare numele poliţistului şi după câteva minute Drum stătea în faţa noastră. Era un om uscăţiv dar puternic, cu figura energică, rece. În ochii săi se vedea inteligenţă şi o voinţă neînfrântă.

Când furăm prezentaţi, ne privi pe fiecare în parte cercetător şi dădu din cap, ca şi cum ar fi vrut să spună că îi plăceam. Privirile lui se opriră asupra lui Pongo şi un zâmbet prietenos îi flutură pe buze. Ne dădurăm imediat seamă că prietenul nostru negru căpătase deplina lui încredere.

Lordul Hagerstony îi arătă sticla şi îşi exprimă şi bănuiala că vasul de comerţ ar putea avea vreo legătură cu tânăra franţuzoaică.

Drum încruntă sprâncenele.

— Vasul aparţine lui Me Jon, multimilionarul chinez. El stăpâneşte negoţul cu ceai din Siam până la Burma. Aţi văzut şi dv. cât de politicoşi şi prevenitori sunt vameşii noştri faţă de el. Cum veţi afla îndată, el însuşi e un om foarte cult, a făcut şcoala şi universitatea în Anglia şi se bucură de încrederea tuturor autorităţilor. Cred că v-aţi înşelat cu bănuiala dv.

— Eu rămân totuşi la dânsa – stărui Hagerstony. Vrei să perchiziţionezi vaporul?

Drum chibzui câtva timp, apoi zise:

— Nu.

— Nu vom găsi nimic şi-i vom atrage numai luarea aminte. Uite c-a şi început să privească pe furiş încoace, căci desigur ca îşi explică el urmărirea dv. şi convorbirea noastră. A! Îmi face semn şi vine la parapet. Acum vă veţi putea face dv. Înşivă o părere despre el.

Peste puţin ne aflarăm în faţa multimilionarului chinez şi inspectorul Drum ne prezintă. Numai Pongo se retrase.

Me Jon, un bărbat de vreo treizeci de ani, făcea într-adevăr o impresie cât se poate de bună. Aproape că n-avea nici o trăsătură mongolă, numai ochii erau puţin oblici şi avea zâmbetul acela nelipsit al Asiaticilor, care e o adevărată mască îndărătul căreia nimeni nu poate privi.

— Yachtul dv. aleargă minunat, se adresă el lordului. Am şi eu maşini foarte puternice şi-mi face plăcere adesea să mă iau la întrecere cu vreun yacht de lux. Oricât însă, rabla mea nu se poate măsura cu vasul dv. Îmi daţi voie să vă întreb dacă va aflaţi într-o călătorie în jurul lumii? V-aş putea da cele mai bune recomandaţii pentru aproape toate porturile apelor indiene.

— Vă mulţumesc, răspunse Hagerstony, cam aspru.

— Până acum am dat eu recomandaţii. Da, vasul dv. aleargă bine şi la început credeam că aveţi ceva de ascuns când v-am văzut fugind dinaintea noastră.

— O, de loc – zâmbi Chinezul am făcut o glumă doar.

— Domnule inspector, mai aveţi ceai? Am adus o calitate nouă, cu totul specială.

— Mulţumesc – răspunse Drum – mai am încă. Şi de sigur că-i veţi furniza lui Tang, ca de obicei, de la care voi putea lua şi eu când voi avea nevoie. Rămâneţi mult timp în port?

— Până mâine dimineaţă, domnule inspector. Mai am un transport pentru Tavoy, în Burma.

— Aşa, aşa, mormăi Hagerstony. Acolo voiam să merg şi eu. Atunci ne vom revedea. Ah, dragă Drum, trebuie să telefonezi la Singapore şi să te interesezi acolo de Gaston Roule.

Mă uitai întâmplător la Chinez şi-l văzui tresărind uşor. Îşi păstră însă zâmbetul când întrebă cu o uşoară mirare:

— Domnii vor să se intereseze de Gaston Roule? Omul acesta este şeful contabil al sucursalei mele din Singapore. Şi veţi vreo afacere cu el?

— Da. Credeţi că se află acum la biroul dv.?

— Nu, căci a luat concediu pentru câteva zile. Îşi aşteaptă logodnica din Europa.

Ne privirăm miraţi. Me Jon acesta nu părea de loc bănuitor, altminteri n-ar fi vorbit atât de deschis. Şi Hagerstony prinse imediat situaţia şi zise:

— Atunci, să nu-i deranjăm, căci are ceva mai important de făcut. De fapt, nici nu e atât de grabnic. Uite că vine un curier de telegrame.

— De sigur pentru dv., domnule Me Jon.

Chinezul desfăcu liniştit depeşa şi o citi. Apoi lăsă în jos braţul şi zise cu părere de rău:

— O, domnul Roule a avut o mare dezamăgire: logodnica lui, care a sosit aseară cu un vapor de călători, a dispărut când a părăsit hotelul, pe întuneric. Proastă afacere.

Se părea că-l compătimeşte sincer pe contabilul său, căci până şi zâmbetul lui nedespărţit dispăruse.

— Drace! exclamă inspectorul, ăsta e al patrulea caz de soiul acesta care se petrece în timp scurt, trebuie să fie la mijloc o bandă nouă, care s-a ivit acum.

— Eu te-aş sfătui, domnule inspector, să perchiziţionez cu amănunţime toate vapoarele care intră în Penang, zise Me Jon.

Şi în vreme ce zâmbetul îi reapăru pe buze, adăogă:

— Începe cu vasul meu! Am plecat aseară din Singapore.

Drum făcu o mutră cam mirată, apoi râse însă şi zise:

— Mulţumesc, nu vreau să mă fac de batjocură. Dar sfatul dv. e bun, voi lua la ochi celelalte vase.

Se întrerupse şi privi o lada mare pe care şase Kuli o aduseră pe punte cu băgare de seamă.

— Drace, în asta intră cat nici nu gândeşti, zise el.

La un semn al milionarului, kulii aşezară jos lada.

— Este noua calitate de ceai de care vă vorbeam, ne lămuri Me Jon.

— Să vă dau un pacheţel de probă?

Kulii ridicară capacul prevăzut cu balamale şi atunci văzurăm că lada era umplută până sus cu pachetele de ceai. Me Jon scoase cu mâna lui câteva pachetele şi ni le întinse cu o plecăciune politicoasă.

— Nădăjduiesc că domnii vor prefera de-acum încolo noul meu amestec, zâmbi el.

În vreme ce noi îi mulţumeam, observai că inspectorul privea cu interes lada uriaşă şi deodată începu să dea din cap, ca şi cum l-ar fi necăjit un gând. În clipa următoare Kulii închiseră la loc lada şi o duseră cu băgare de seamă spre parapet. Cei doi vameşi care stăteau acolo, aruncară o privire în treacăt înăuntru, cercetară apoi hârtiile şi făcură semn că totul e în regulă.

Drum deschise gura parcă ar fi vrut să zică ceva, clătină apoi însă din nou capul şi se adresă lui Me Jon:

— Vă rog să mă iertaţi că vă părăsesc, domnule Me Jon, dar voi chema acum pe oamenii mei, ca să percheziţionez vasele suspecte. Nădăjduiesc s-o regăsesc pe logodnica şefului contabil al dv.

Chinezul înălţă din umeri şi zâmbi:

— Ştiţi şi dv., d-le Inspector, cât e de greu. Mă voi bucura însă foarte mult, căci judecând după fotografiile pe care mi le-a arătat domnul Roule, logodnica lui o fată foarte frumoasa.

— Frumoasă sau urâtă, tot una e, răspunse Drum.. Fata trebuie eliberată: Veniţi şi dv., domnilor?

— Fireşte.

Ne luarăm. Rămas-bun de la chinezul elegant şi părăsirăm repede yachtul. Se vedea cât colo că Drum se grăbea. Îşi făcu loc prin mulţimea de pe chei şi îşi încetini paşii de abia când se ivi în faţa noastră un car pe care stătea lada uriaşă cu noua calitate de ceai a lui Me Jon.

Un cerşetor malaiez zdrenţăros se vârî în sufletul inspectorului şi întinse mâna cerând de pomană. În vreme ce Drum îi zvârli câţiva gologani, mormăi câteva cuvinte, după care cerşetorul se făcu nevăzut în mulţime. Apoi inspectorul se întoarse spre noi cu mutra mulţumită.

— Haideţi, domnilor – zise el vom bea o ceaşcă de ceai la chinezul Wang.

— Dar bine, inspectore, nu vrei să-i chemi pe oamenii d-tale? întrebă lordul, cu oarecare mirare.

— S-a făcut – râse poliţistul. Haidem!

II.
CEAINĂRIA.

NE DUSE PRIN STRĂDUŢE ÎNTORTOCHEATE şi se opri înaintea unei case scunde.

— Aici e, ne zise. Să nu-ţi vină să crezi că din toate ceainăriile Penang-ului aceea a lui Wang e cea mai vizitată. Ei e foarte bogat, are pe strada din spatele acesteia o vilă a cărei grădină răspunde la mare. Dar aici în căsuţa asta banii îi curg gârlă, căci el serveşte cel mai bun ceai pe care îl găseşti pe toată coasta peninsulei Malaca. Ia să vedem dacă mai găsim loc.

Tot parterul casei era format dintr-o încăpere, împărţită în cabine mici având între de pereţi de bambu înalţi de un metru şi jumătate. Prin mijloc ducea un gang. Toate cabinele erau

ocupate de Europeni eleganţi, marinari şi kuli chinezi. O adevărată amestecătură de naţii. În cele din urmă Drum îi găsi într-o cabină o masă, la care stăteau numai doi kuli murdari cu ceştile de ceai înaintea lor.

— Să ne aşezăm aici, zise el cu glas tare. Poate ca vine Wang în persoană în local, e un bărbat foarte interesant.

O chinezoaică micuţă, sulemenită, intră înăuntru şi într-o englezească stâlcită ne întrebă ce dorim. Drum comandă pentru fiecare câte o ceaşcă din ceaiul cel mai bun şi întrebă dacă Wang fusese pe acolo.

— Nu, stăpânul trebuie să vie, răspunse Chinezoaica.

— Foarte bine! zise Drum şi se aşează lipit aproape de kuli.

Când ne fu servit ceaiul, furăm nevoit! Să constatăm că nu mai gustasem până atunci o băutură atât de bună.

În vreme ce cu tot îi lăudam calitatea, eu observai că unul din kuli strecură inspectorului un bileţel. Drum scoase carnetul de notiţe şi se prefăcu că frunzăreşte printr-unsul, dar eu văzui că luase bileţelul şi-l citea sub ocrotirea carnetului.

Îşi ridică brusc privirea, observă atenţiunea mea şi încruntă sprâncenele.

— Nu-ţi place ceaiul? întrebă el.

— Dimpotrivă, foarte mult chiar, răspunsei eu şi aplecai capul deasupra ceştii.

Cu toate astea nu mă putui opri să nu privesc pe furiş la inspector şi observai iarăşi că strecură acum un bileţel kuli-ului. Chinezul zdrenţăros se ridică, aruncă chelneriţei o monedă de aramă şi părăsi ceainăria.

Când privii iar în Jos spre ceaşcă văzul un bilet era de la inspector şi citii mirat:

„Te rog să nu-mi turburi jocul. Nu mă tine sub observaţie, ci ia parte şi d-ta la discuţia celorlalţi.

Drum”.

Încuviinţai din cap şi întorcându-mă spre Marian îi întrebai de ce nu venise cu noi şi Pongo.

— A dispărut brusc – răspunse prietenul meu. De sigur că are vreun plan şi sunt de părere să-l lăsăm să facă ce-o vrea. Nu m-aş mira deloc, dacă va da de urma dispărutei.

— Hm… dacă n-o face Drum, atunci nici Pongo n-o scoate, la capăt, zise lordul, necăjit. Şi inspectorul pare că nici nu se sinchiseşte.

Drum zâmbi numai şi… cumpără o sticluţă de parfum de la un ambulant care se oprise la masa noastră. Ce anume

vroia să facă cu asta nu prea pricepeam. Dar în vreme ce plătea cumpărătura şopti, ceva chinezului. Nu cumva…? dar mi se interzisese să-l observ pe Drum, aşa că plecai capul asupra ceştii cu ceai.

Acum însă lordul îl luă în primire de-a dreptul:

— Ce ai de gând, inspectore, nu vrei să întreprinzi nimic? Să rămâie dispărută biata fată fără ca măcar dibaciul inspector Drum să găsească o urmă? Fireşte, dacă stai aici şi bei ceai, e greu să vii de hac unei bande de tâlhari. Ia spune, cam ce ai de gând?

— Dar bine, Mylord – răspunse Drum, calm – sunt doar în toiul activităţii. Mai aşteptaţi niţeluş şi sunt sigur că veţi retrage acuzaţiile ce mi le aduceţi. A, uite-i pe Wang.

Un chinez peste măsură de gras veni la masa noastră. Zâmbetul nelipsit al galbenilor se întipărise rână şi pe obrajii săi dolofani şi ochii-i mici luceau viu şi viclean din orbitele for îngropate în grăsime. Frumos nu era de loc şi din prima clipă mă năpădi un sentiment de ură pentru el.

Dar Drum îl salută foarte călduros, îi strânse mâna prieteneşte şi mi-l prezentă cu tot ceremonialul cuvenit. Apoi începu să întrebe de tot felul de lucruri iar Wang răspunse nepăsător la toate.

Inspectorul privea adesea pe furiş spre intrarea localului, în vreme ce urma să vorbească cu Wang; mie mi se păru că zâmbetul chinezului devenea mai pronunţat când observa privirile pe furiş ale lui Drum. Deodată îl auzii zicând:

— Păcat că n-ai văzut, domnule inspector; puţin mai înainte un kuli a înjunghiat cu pumnalul pe un vânzător bătrân, în strada unde se află casa mea. Lucrul s-a petrecut foarte repede şi înainte ca să sosească poliţiştii făptaşul a şi dispărut. Eu am fost martorul întâmplării de la fereastra odăii mele de lucru..

Drum păru o clipă că vrea să sară de pe scaun, se stăpâni însă şi întrebă cu glas înăbuşit:

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu puţin înainte de a veni eu, domnule inspector. Era un vânzător de parfumuri.

Bănuiala mea că bătrânul negustor ambulant fusese un om de-al inspectorului, se adeveri de astă dată. Pe de altă parte ştiam acum aproape sigur că chinezul cel gras era vinovat de moartea poliţistului deghizat. Drum îşi întinsese plasa, dar vicleanul galben o ocolise.

Inspectorul închise o clipă ochii, apoi zise nepăsător:

— Acum nici poliţia nu poate face mare lucru. Dacă criminalul nu se va da de gol vreodată la o beţie, de sigur că

nu vom pune mâna pe ei. Colegii mei vor fi luat măsurile trebuincioase, aşa că nu mai e nevoie să mă ostenesc eu. Dar ia spune, ai din ceaiul ăla nou, pe care ti l-a trimis Me Jon?

— Da, domnule inspector. Tocmai vroiam să vă rog să gustaţi dintr-unsul, nu aici, ci în locuinţa mea. Mărturisesc că n-am avut încă un ceai mai bun.

— Atunci trebuie să fie ceva extraordinar.

Drum se ridică:

— Sunteţi de părere să primim amabila invitaţie, domnilor?

Deoarece făcea semne din cap, fireşte că încuviinţarăm şi-l urmarăm pe chinez care ne conduse printr-o uşă dosnică în grădina proprietăţii sale. Simţeam că ne apropiam acum de o primejdie mare, căci dacă Wang avea într-adevăr oarecari legături cu banda pe care o căutam noi, n-aveam să ne aşteptăm la nici un fel de cruţare din partea lui.

În drum prin minunata grădină căutai să mă apropii de inspector, dar se vede treaba că acesta îmi ghici gândul şi se pricepu să mi-l abată. Pe chipurile tovarăşilor mei observai de asemeni o anumită încordare, numai Hoddge părea nepăsător şi se minuna de frumuseţea grădinii.

Ajunserăm în faţa vilei lui Wang şi trebuie să mărturisesc că nu mă aşteptasem la atâta frumuseţe. Chinezul trebuia să fie milionar ca să locuiască într-o asemenea casă. Şi imediat bănuielile mele cu privire la Wang se întăriră. Era cu putinţă să câştige atâţia bani numai de pe urma ceainăriei sale?

Intrarăm în marea sală de primire şi furăm imediat înconjuraţi de un roi de servitoare, care ne luară din mâini căştile tropicale, pe urmă Wang ne conduse într-o odaie încăpătoare, ale cărei ferestre lucru ciudat – aveau zăbrele groase. Tocmai ma băteam cu gândul s-o iau înapoi din prag, când Wang însuşi arătă spre zăbrele şi zise inspectorului:

— În vremea din urmă s-au făcut încercări repetate de a se pătrunde aici. De aceea trebuie să mă apăr cu gratii. Luaţi loc vă rog, domnilor, voi da poruncă să se servească imediat ceaiul.

Ne aşezarăm pe scaunele îmbrăcate cu mătase albă, în jurul mesei lăcuite şi Wang părăsi încăperea.

Nu ştiu de ce, dar mă simţii deodată grozav de neliniştit şi dusei mâna la brâu ca să împing revolverul în buzunarul hainei. Dar brâul era gol… Cele două pistoale şi cuţitul dispăruseră. Înmărmurit mă uitai la tovarăşi şi şoptii:

— Mi-au dispărut armele. În ceainărie le mai aveam.

— Drace! scrâşni Hoddge şi ale mele au zburat.

Făcurăm îndată trista constatare că eram toţi cu desăvârşire dezarmaţi. Neliniştea puse stăpânire pe fiecare din noi, mai ales că Drum şopti:

— Servitoarele alea de afară trebuie să ne fi jefuit. Chinezoaicele sunt nespus de îndemânatece din acest punct de vedere. Haidem, domnilor, să plecăm mai bine. Să nădăjduim că planul meu izbuteşte la timp, altminteri ne aflăm într-o situaţie proastă de tot.

Se îndreptă repede spre uşă, dar când dădu în lături perdelele de mătase din dreptul el, văzurăm nişte zăbrele groase. Dumnezeu ştie cum ajunseseră acolo.

Şi mai văzurăm ceva care ne făcu să ne înfiorăm… un tigru uriaş, care mârâia întărâtat şi sări spre uşa zăbrelită. Drum dădu repede drumul perdelei şi păşi înapoi.

— Foarte frumos! mormăi el. Se pare că i-am găsit pe cei pe care îi căutăm, dar cred că acum totul e degeaba. Dacă oamenii mei vor izbuti să pătrundă în casă. Chinezul va trage în sus grilajul şi se va scuza apoi zâmbind, spunând că n-am fost eu destulă băgare de seamă faţa de tigrul său. Nimeni nu-i va putea dovedi vinovăţia când noi vom fi pe lumea cealaltă.

Lordul părea că se află în elementul său. Aici era vorba de primejdie adevărată, aşa cum îi plăcea lui.

— Hi, hi, chicoti dânsul, sunt curios să văd pe cine îl va lua întâi în primire. Cred că pe d-ta, dragă inspectore, căci eşti mai cu moţ.

— Tocmai mi-a venit ceva în gând, zise Drum. Poate că peste puţin timp vom putea părăsi nestingheriţi închisoarea asta dacă Wang va îndepărtă din casă dovada activităţii sale. Se va putea scuza atunci că un servitor a lăsat liber tigrul din nebăgare de seamă şi că el vroia să ne apere lăsând în jos grilajul.

— Şi furtul armelor noastre? întrebai eu.

— Alea puteau să ne fi fost şterpelite în ceainărie.

— Tăcere! exclamă deodată Marian, cu glas înăbuşit. Aud ceva. Şi asta pare să fie dovada, dragă Drum.

Ne apropiarăm de prietenul nostru, care se oprise în fundul încăperii. Îşi lipi capul de perete şi ridică mâna. Tăcurăm chitic şi acum auzirăm şi noi: *„… que votre volonte soit faite sur la terre comme aux deux…”*

„Tatăl nostru” rostit de o tânără franţuzoaică.

Stăteam liniştiţi şi ascultam glasul mişcător, aproape de copil: *„Mais delivrez-nous du mal. Ainsi soit-it”*

— Amin! zise şi Drum, cu seriozitate. Aşa, domnilor, asta e dovada de netăgăduit că galbenul se află în legătură cu

negustorii de carne vie. Am bănuit-o eu de mult, căci atât de mulţi bani nu putea câştiga el cu ceainăria lui. Aceea care a rostit rugăciunea a fost nenorocita Violette Tardon. Da, acum însă trebuie să ieşim de-aici. Drace, se pare că ridică grilajul.

Un zgomot uşor, un scârţâit, se auzi de după perdeaua grea de mătase. Ramaserăm încremeniţi de spaimă, căci acum trebuia şi vină grozăvia cea adevărată.

Însă Marian zise liniştit:

— Nu mi-au luat ei chiar toate armele. Cele mal bune le am încă aici şi voi face proba îndată cu de.

Scoase din buzunarul de la piept tubul de suflat pe care îl luase de la preotul focului când se întâlnise cu el lângă coliba „Sfântului fluviului”. Mai luase apoi o cutie în care se aflau săgeţile şi o deschise:

— Astea sunt alea muiate în otrava ucigătoare, zise el încet şi vâri săgeată în ţeava subţire. Vom vedea acum dacă „Sfântul fluviului” mi-a dat o armă bună.

Lua o a doua săgeată în mâna stângă, închise cutia şi o vârî în buzunar. Apoi se duse în vârful degetelor spre perdea şi ne făcu semn să rămânem la focurile noastre. Scârţâitul din dosul perdelei tot se mai auzea.

Marian mai era la doi paşi numai de portieră.

Se ghemul jos, duse ţeava la gură şi rămase în aşteptarea fiorosului duşman. Acesta nu se lăsa mult aşteptat.

Perdeaua se desfăcu la mijloc şi căpăţâna grozavă se vârî încetişor înăuntru. Când tigrul văzu pe prietenul meu atât de aproape de el, închise o clipă pleoapele. Semn că se pregătea de săritură. Atunci se auzi o şuierătură; săgeata pornise. Marian vâri imediat a doua săgeată în ţeavă şi o duse iar la buze.

Dar nu mai era nevoie. „Sfântul fluviului” nu-l înşelase. Trebuie sa fi fost o otravă grozavă, de care cu drept cuvânt se putea spune că avea efect fulgerător. Tigrul ţinu pleoapele închise două, trei clipe, apoi holbă ochii mari, scoase un horcăit scurt, căpăţâna uriaşă căzu pe labele dinainte întinse şi fiara uriaşă rămase nemişcată.

Marian se ridică liniştit.

— Arma pare să fie foarte bună – şopti el. Acum putem părăsi închisoarea şi s-o eliberăm pe Violette Tardon.

Dădu înlături perdeaua şi trecând pe lângă cadavrul tigrului intrară în sala cea mare, ţinând în mână tubul aducător de moarte.

Ajunserăm cu toţi în sală şi ne încordarăm auziţi. Pe undeva trebuiau să fie servitori de-ai chinezului, care se vor năpusti imediat asupra noastră. Glasul care rostise

rugăciunea venise din dreapta şi Marian se furişă încetişor de-a lungul peretelui, ca să asculte la perdeaua cea mai apropiată.

Noi îi urmaserăm şi stăteam lângă ei. Deodată tresărirăm. Îndărătul perdelei răsunase un ţipăt horcăitor, apoi se auzi un glas la al cărui sunet ne privirăm uimiţi unul pe altul. Era Pongo.

— Masser rău cunoaşte încă Pongo, urlă el.

Marian trase repede perdeaua şi atunci pătrunseserăm repede în încăpere. Pe un scaun de lângă masă stătea Wang cu capul atârnând pe spate. Obrazul lui stâng era plin de sânge.

— O dovadă de puterea pumnului lui Pongo. Pentru mult timp fusese făcut nevătămător, astfel că ne puturăm apropia de grupul din colţul stâng al încăperii. La perete stătea, cu chipul schimonosit de spaimă… elegantul Me Jon, multimilionarul chinez. Se holba încremenit la Pongo, care stătea liniştit în faţa lui.

— Ce s-a Întâmplat Pongo? întrebă Marian.

Uriaşul se întoarse.

— O, Massers toţi aici, foarte bun, râse el.

— Eu luat după Masser rău de colo – arătă spre Wang – vrut împuşcă. Acum socoteşte cu Masser rău de aici.

— Atenţiei strigarăm cu toţii într-un glas, căci Me Jon se folosise de nebăgarea de seamă a lui Pongo spre a scoate un cuţit lung şi se pregătea tocmai să-l implânte în trupul uriaşului.

Dar negrul simţise primejdia. Se răsuci pe călcâie cu iuţeala fulgerului şi prinse mâna Chinezului cu stânga sa. Se auzi o bufnitură scurtă şi Me Jon căzu în genunchi, ţipând. Pongo îi răsucise dintr-o singură mişcare încheietura mâinii.

Un strigăt care venea dinspre intrare ne făcu să ne întoarcem. Acolo se afla un chinez, probabil un servitor şi strigătul său de alarmă atrase pe alţii. Dădură buzna în odaie, în mâini cu cuţite şi măciuci scurte. Şi noi eram dezarmaţii. Deodată zbura spre mulţimea servitorilor un scaun greu, apoi Pongo sări şi el după scaun, sub care se zvârcoleau gemând mai mulţi servitori. Ţinea pumnii ridicaţi şi scoase unul din ţipetele sale războinice – şi zău nu era de mirare ca ceilalţi chinezi, văzând făptura aceasta grozavă, izbucniră în strigăte de spaimă şi o rupseră de fugă.

Inspectorul Drum se apropie de fereastră, o deschise şi privi afară. Dădu din cap mulţumit, scoase un fluierat şi dădu o comandă. Peste cinci minute – în care timp noi căutam de zor intrarea tăinuită spre închisoarea franţuzoaicei –

pătrunseră din toate părţile oameni în grădină şi casă. Erau cerşetori, negustori ambulanţi, hamali, etc.

Un malaiez mărunţel dar vânjos, cu chipul energic, se apropie de inspector şi aşteptă ordinele acestuia.

— Toţi servitorii din casă să fie arestaţi, porunci Drum. Ceainăria să fie închisă. Apoi să se perchiziţioneze cu amănunţime casa, trebuie să căutăm închisoarea în care se află fata răpită. Din încăperea alăturată am auzit glasul unei franţuzoaice, pe care nelegiuitul de Me Jon a adus-o din Singapore. Dar nu putem găsi intrarea.

— Îmi daţi voie, domnule inspector, să-l întreb pe Me Jon zise malaiezul, într-o englezească fără cusur.

Drum şovăi o clipă, dădu apoi din cap şi zise scurt:

Malaiezul se apropie de Me Jon, care zăcea la pământ şi gemea.

— Se aplecă asupra lui şi-l întrebă unde se află intrarea tăinuită. Milionarul, însă, dădu cu încăpăţânare din cap.

Atunci malaiezul se aşeză în aşa fel încât noi nu mai puturăm vedea pe chinez, se aplecă şi mai mult – şi în clipa următoare un ţipăt înfiorător răsună prin încăpere – malaiezul întrebă din nou, de data asta mai ameninţător, dar nu primi nici un răspuns.

Ne uitarăm speriaţi unul la altul şi Marian ridică mâna ca să dea de înţeles inspectorului să-l cheme înapoi pe Malaiez. Dar atunci răcnetul încetă şi Me Jon bolborosi:

— Lângă uşă… apăsaţi pe balaurul galben.

Tapetul roşu al odăii avea pe dansul animale fabuloase galbene, printre care un singur balaur mic. Marian apăsă cu putere pe el şi atunci se dădu în laturi fără zgomot o bucată mare de perete iar în faţa noastră se ivi o scara care mergea dreaptă în jos.

— Scoateţi lămpile de buzunar! porunci Drum şi câţiva vânzători ambulanţi scoaseră la iveală lămpi pe care ni le întinseră.

Apoi văzurăm cu bucurie intrând doi cerşetori care duceau armele noastre.

— Am găsit armele acestea în camera servitorilor, ziseră ei.

— Bravo! îi lăudă inspectorul. Aşa, domnilor! Acum merg mai liniştit colo jos.

— Nu există nici o primejdie, domnule Inspector – spuse malaiezul care smulsese taina de la Me Jon – l-am întrebat dacă sunt niscaiva capcane şi ei a negat. Sunt sigur că nu m-a minţit..

— Cred şi eu, cu toate astea să fim cu băgare de seamă, zise Drum şi dispăru repede în gaura din perete…

III.
SPRE NOI AVENTURI.

ÎL URMARĂM REPEDE PE INSPECTOR şi după vreo douăzeci de trepte, ne trezirăm într-un gang întunecos şi strâmt din care porneau multe uşi trainice. Toate aveau zăvoarele pe dinafară şi repede deschiserăm una după alta. Dar numai patru din celulele acestea erau ocupate – de ultimele din europenele răpite, despre care vorbise Drum. Printre de se afla Violette Tardon. Care, prin sticla plutitoare ce o zvârlise în apă, devenise şi salvatoarea tovarăşelor ei de suferinţă.

După ce ne mulţumiră ca lacrimile în ochi, le duserăm sus pe bietele fete. Tocmai atunci era scos afară Me Jon care era pe jumătate leşinat şi domnişoara Tardon se cutremură când îl zări:

— Am fost chemată la telefon la hotel – zise ea – şi mi se anunţă că logodnicul meu mă aşteaptă într-un local din apropiere, apoi pe stradă mi se aruncă o pătură peste cap, îmi pierdui cunoştinţa şi mă trezii într-o cabină de vapor.

Atunci intră el şi-mi spuse batjocoritor că acum sunt proprietatea lui. Se lăudă chiar că mai făcuse la fel cu multe alte fete. Când mă părăsi, aruncai în mare sticla cu apă de baie – aveam cuferele mele în cabină – după ce vârâsem în ea un bileţel prin care ceream ajutor. Aţi găsit sticla?

— Da, copila mea – râse lordul – de aceea am şi venit aici. Şi pe răpitorul d-tale nădăjduiesc să-l văd spânzurat în curând.

— Va avea prilejul – zise Drum – cu nemernici de ăştia isprăvim repede.

A doua zi la amiază sosi Gaston Roule, logodnicul Violettei. Marian şi cu mine o conduserăm în port, căci tovarăşii asistau în vremea asta la spectacolul spânzurării lui Me Jon, Wang şi servitorilor acestora.

Lordul Hagerstony invită pe cei doi logodnici pe yachtul său şi pe când stăteam la masă în cabina spaţioasă, îi povestirăm lui Gaston Roule aventurile noastre. El ne mulţumi din suflet pentru salvarea logodnicei sale, apoi însă făcu deodată o mutră tristă şi zise oftând:

— Pentru mine e o mare nenorocire că Me Jon era un criminal. Căci acum am rămas fără slujbă şi nimeni nu mă va primi când va afla că am fost contabil la ticălosul acela.

Poate ca mulţi s-ar gândi chiar că am lucrat mână în mana cu el.

— Hm… ai dreptate – răspunse Hagerstony.

— Dar nu trebuie să te descurajezi. Mulţumită relaţiunilor mele îţi voi face eu rost de o slujbă.

— O, cât vă sunt de recunoscătoare! exclamă fermecătoarea fată..

Apoi se întoarse brusc spre logodnicul ei şi-i şopti ceva. Auzii lămurit cuvântul: „comoară”. La început mă gândii la un cuvânt drăgăstos, dar Roule clătină capul râzând şi ne zise:

— Logodnica mea vorbeşte mereu de o comoară pe care bunicul ei or fi ascuns-o undeva pe o insulă în apele indiene. Îmi spunea acum că ar fi bine s-o căutăm. Eu unul cred că mai sigur şi mai nimerit e să-mi caut o slujbă.

— Dar tata susţinea asta cu tărie, stărui Violette.

— Bunicul i-a spus-o pe patul de moarte şi vroia să-i lămurească şi schiţa, când moartea i-a închis gura.

— De unde să fi avut bunicul d-tale comoara? întrebă Hagerstony. Comori mari sunt prea puţine, draga duduie.

— Daca or fi existând într-adevăr.

— Bunicul a fost medic la Curtea regală din Siam. Răspunse Violette.

— Tratamentele sale au avut succes şi ca răsplăti a primit, afară de bani, bijuterii şi pietre preţioase. Înapoindu-se în patrie a împachetat giuvaierurile într-o ladă de lemn. Un taifun a surprins vaporul şi l-a azvârlit pe o insulă. Mulţi călători şi marinari şi-au găsit moartea – ceilalţi însă, printre care şi bunicul meu, s-au instalat pe insulă cum au putut. Epava vasului a fost distrusă încetul cu încetul de valuri. Ei au salvat în primul rând lăzile cu merinde şi într-o noapte, bunicul a scos afară şi lada lui cu giuvaieruri şi a îngropat-o adânc în desişul insulei. Afară de el şi încă trei inşi care au scăpat teferi din catastrofă, mai erau zece marinari care de sigur că l-ar fi jefuit de comoară dacă ar fi ştiut de ea.

Aşteptau mereu să treacă pe acolo un vapor, până ce, în cele din urmă, se îmbarcară în barca de salvare şi porniră în larg. Bunicul n-a putut lua cu el lada în barcă, deoarece aceasta era încărcată cu oameni. Abia peste trei zile fură luaţi pe un vapor, care mergea direct în patrie. La coborâre bunicul alunecă pe punte şi se lovi cu capul de marginea bărcii de salvare. Se alese cu fractura bazei craniului şi îşi reveni în simţiri abia în patrie.

Bunica putea trăi fără grijă cu banii ce îi economisise din ceea ce-i trimisese el în cursul anilor şi bunicul fu luat în râs

de toţi aceia cărora li se adresă cerându-le bani, ca să poată aduce comoara. Şi astfel muri bietul de el, fără să fi putut salva giuvaierurile. Eu însă cred în existenta comorii şi vreau să încerc să găsesc lada.

Hagerstony privi lung pe tânăra franţuzoaică, dădu apoi din cap şi zise:

— Te cred, domnişoară Tardon. Şi voi face o propunere: te duci încă de astăzi la consulul de aici şi te cununi cu domnul Roule. Apoi te invit sa fii musafirul meu şi vom porni să căutăm insula unde se află comoara bunicului d-tale.

Dacă nu vom găsi giuvaierurile, atunci voi îngriji eu ca logodnicul d-tale să capete o slujbă bună.

— Dacă le găsim, însă, le voi cumpăra eu şi cu banii ce veţi lua pe ele vă veţi putea crea o existentă minunată în patria d-voastră. Asia nu e pentru femei atât de tinere şi frumoase, de asta ţi-ai dat, cred şi d-ta seama.

Mulţumită influente sale şi poate că şi datorită faptului că nu se uita la bani, consulul îndeplini formalităţile cununiei şi peste două ceasuri şedeam din nou cu toţii în cabina de locuit şi ciocnirăm în sănătatea tinerei perechi.

Acum veniră şi Hoddge, inspectorul Drum şi Pongo…

După ce tovarăşii luară loc, Hagerstony le prezentă pe tinerii însurăţei şi le istorisi apoi de comoara ascunsă. Hoddge se înflăcără imediat.

— Insula trebuie să se afle pe aproape susţinea el – şi vasul trebuie să fi trecut de strâmtoarea Malaca atunci când a fost cuprins de taifun. Căci altminteri cazul n-ar fi fost uitat aici pe coaste. Lordul povestea doar şi de o schiţă, stimată doamnă, aş putea s-o văd?

Violette se duse în cabina ei şi se înapoie curând cu un plic, din care scoase o hârtie îngălbenită.

— E foarte ştearsă, din păcate, zise ea cu tristeţe; nu prea cred ca veţi putea descifra.

Hoddge încruntă, sprâncenele când despături hârtia învechiţi şi o întinse pe masă.

— Ai dreptate – mormăi el – se vede o insulă şi aici sunt câteva linii, care de sigur că însemnează coasta. Linia asta şerpuitoare o fi vreo adâncitură sau ceva asemănător; deasupra ei sunt doi o mititei.

Şi aici a fost scris probabil numele insulei. Descifrez un *T*, un *r* şi un *s* la sfârşit. Hm… bunicul d-tale n-a făcut nici o aluzie cam pe unde s-ar afla insula?

— Cred – făcu tânăra, tulburată – că bunicul şi-a pierdut în parte memoria din cauza loviturii de la cap. Se spune că privea adesea harta şi clătina mereu capul.

— Aşa! făcu Hoddge, îngândurat.

— Atunci poate că toată povestea cu comoara… nu e decât poveste?

Ochii frumoşi ai tinerei femei se umplură de lacrimi; atunci Marian zise cu seriozitate:

— Se prea poate ca bietul om să-şi fi pierdut memoria din cauza accidentului suferit. Sunt însă încredinţat că povestea cu comoara este adevărată. Altminteri nu s-ar fi ţinut de ea cu atâta încăpăţânare. Toate celelalte se poate să le fi uitat, dar lucrul acesta i s-a întipărit în memorie. Aşa, acum să ne sfătuim unde s-ar putea afla insula.

Se aplecă asupra documentului, apoi spuse cu întărire:

— Trebuie să fie un grup de insule, aici se mai pot vedea cercuri mici, care e drept că sunt decolorate, dar s-a întipărit pe hârtie. Acum literele. Peste linia şerpuita stau doi *o* unul lângă altul. Asta ar putea însemna „boot” (barcă) şi linia corespunde probabil drumului făcut de barca de salvare cu naufragiaţii.

— Drace! exclamă Hoddge.

— Să ştii că aşa e. Atunci au fost împinşi de la nord spre sud-est Hm… dar încotro?

— Deasupra grupului de insule stă *T. r. s.* zise Marian, îngândurat Fără îndoială că nu sunt pe nici multe grupe de insule al căror nume să conţină literele acestea. Dac-am fi în apropierea Australiei aş crede că sunt insulele Torres. Astea sunt aşezate între Noua Guinee şi coasta de nord a Australiei.

Hoddge sări în sus şi chipul îi strălucea.

— Să ştii că ai ghicit, domnule Farrow, strigă el aproape. Aici în arhipelagul Mergui, peste drum de coasta Tenasserim, există un grup de insule care se numesc „Insulele Torres de vest”. Fără îndoială că astea sunt, căci prin ţinutul acesta se dezlănţuie adesea furtuni care capătă tăie de taifunuri.

— Minunat! exclamă lordul – noi tocmai aveam de gând să ne îndreptăm spre coasta Tenasserim. Admirabil, ne aşteaptă o nouă aventură. Numai de n-ar lipsi şi puţină primejdie aşa cum îmi place mie.

Doamna Violette zâmbi.

— O, cât mă bucur, domnilor – zise ea – sunteţi atât de binevoitorii Dar în primul rând mă bucură faptul că-l credeţi pe bunicul meu. În ce priveşte primejdia, se prea poate să existe, căci se zice că bunicul vorbea mereu de un monstru.

— Minunat, cât se poate de minunat!

De bucurie, lordul sări în sus.

— Tocmai monştrii ne plac noul mai mult. Pornim imediat la drum. Inspectare, vii şi dumneata.

— As veni cu draga inima, dar serviciul nu ma lasă, răspunse Drum.

Inspectorul îşi lua rămas-bun şi de la noi şi-l conduserăm până la parapet. Apoi Hagerstony se întoarse spre căpitanul Thackeray şi zise:

— Daţi drumul! Cu toată viteza în sus spre arhipelagul Mergui. Mergem la insulele Torres de vest.

Peste o jumătate de ceas Penang-ul rămăsese în urma noastră. Noi şedeam iar în cabină şi discutam asupra călătoriei.

— Sunt multe insule în grupul acesta şi doar nu putem cerceta fiecare în parte, îşi dădu cu părerea lordul.

— Bunicul d-tale, doamnă, n-a dat vreo explicaţie mai lămuriţi unde a debarcat şi unde a ascuns comoara?

Tânăra privi în gol câteva clipe, apoi zise cu şovăială:

— Tata îmi apunea că el vorbise de un grup ciudat de stânci, care se ridica în mijlocul insulei sub forma unei case cu acoperişul ţuguiat. Comoara a îngropat-o pe marginea sudică a acestor stând, sub un palmier uriaş.

— Atunci trebuie să găsim insula, zise Hoddge. Poate că va trebui să rămânem mai multă vreme în arhipelag şi ar fi mai bine, deci, mylord, daci ne-am completa provizia de merinde în vreun port. Aş propune şi mergem direct spre oraşul Mergui. Insulele căutate se află aproximativ la o sută cincizeci de kilometri spre sud-vest. Poate că aflăm acolo unde se găseşte o insulă cu grupul aceste de insule.

— Ai dreptate, dragă Hoddge – răspunse lordul.

— Nu m-am gândit ci s-ar putea să fim nevoiţi să rătăcim mai mult timp. În orice caz, voi cumpăra merinde pentru trei luni. Dacă mergem cum trebuie, mâine noapte ajungem la Mergui, dormim pe yacht şi a doua zi ne isprăvim treburile. Vom putea începe pe urmă în linişte cercetările.

— Stimată doamnă - începu iar Hoddge – e important să aflăm orice cuvânt pe care-l ştiţi de la bunicul d-voastră. Zici că n-a povestit mai mult decât de insula cu stâncile ciudate şi palmierul uriaş? Se prea poate că în răstimp vreun taifun va fi doborât copacul acesta şi atunci ne-am pierde vremea căutând.

— Ah! făcu tânăra femeie.

— Fireşte că bunicul a vorbit multe fără rost în aiurelile lui, dar tata n-a pus prea mult temei pe vorbele sale. Totuşi, bolnavul repeta mereu unele fraze şi poate că de sunt în legătură cu comoara. Spunea adesea: *„Nu vă apropiaţi prea mult de crăpătură, feriţi-vă de monstrul”* Apoi: *„Fiţi atenţi asupra verdelui, e primejdios!”.* Şi încă: *„De la blocul negru*

două sute de paşi spre soare”. Astea sunt frazele pe care bunicul meu le repeta necontenit, domnilor.

— Mi le-am notat – zise Marian – căci sunt de părere că au mare însemnătate. În primul rând fraza cu „crăpătura şi monstrul”. Poate că e o crăpătură în stâncă, în care se ascunde vreo fiară primejdioasă. Şi „verdele” ăla îmi dă de gândit. Pot fi şerpi, pot fi fructe.

— Nici eu nu ştiu, încă. În orice caz va trebui să fim cu ochii în patru la orice pas, dacă vom găsi într-adevăr insula.

*

După cum prevăzuse lordul, în seara zilei următoare ajunserăm în portul Mergui. A doua zi dimineaţă, Hagerstony făcu cumpărăturile, în vreme ce Hoddge se duse pe la nişte colegi de-ai lui să se informeze de insula cu pricina. Pentru masa de prânz, lordul ne invitase la cel mai bun restaurant din oraş, a cărui terasă dădea spre mare. Ne întâlnirăm acolo la ceasul hotărât, afară de Hoddge care întârzia cu o jumătate de oră. Era cam necăjit şi-şi dădu drumul imediat:

— Dracu s-o ia… ah! Iertaţi, vă rog, stimată doamnă!

— Dar nimeni nu cunoaşte pe grupul Torres o insulă pe care se află o stâncă în formă de casă. Va trebui, deci, să căutăm cam mult.

— Proastă afacere – zise Hagerstony – dar vom găsi noi totuşi comoara. Te-ai informat cei puţin dacă există palmieri şi „verde” primejdios pe vreuna din insule, sau dacă e cunoscut pe undeva vreun monstru?

Vorbise cam tare şi râdea din inimă acum.

— Nu – răspunse Hoddge, tot râzând – curiozitatea mea n-a mers atât de departe. Dar lasă că vom găsi noi insula, numai dacă vreo erupţie vulcanica nu i-o fi schimbat înfăţişarea, ceea ce e cu putinţă de altfel. Atunci firește că şi comoara ar fi pierdută.

— Ar fi păcat – interveni Marian – sunt însă de părere să amânăm discuţia asupra acestui subiect pentru atunci când vom fi la faţa locului în Australia.

— În Australia? întrebă Hoddge uimit şi râzând.

— Ce vrei să cauţi acolo? Îţi spuneam doar că insulele alea sunt aici…

— Da, lasă că ştiu eu, îl întrerupse Marian, aspru.

— Dar acum trebuie să pornim în jos spre Australia. Despre asta vă voi vorbi când vom fi pe yacht. Pentru moment e mai nimerit să facem cinstea cuvenită gustoaselor mâncări ce ne aşteaptă.

Fără motiv temeinic de sigur că Marian nu vorbise aşa cum vorbise, de aceea făcui semn cu piciorul pe sub masă lui

Hoddge, îndemnându-l să tacă şi dusei degetul la buze când el mă privi cam chiorâş.

— Aşa, care va să zică – spuse el. Atunci e altă chestie.

Îşi roti apoi privirea prin sală, căci îşi dădu seama îndată că Marian zărise vreo iscoadă. Dar mesele vecine erau ocupate de persoane care făceau impresia a fi cât se poate de onorabile.

IV.
ÎNTÂMPLĂRI INTERESANTE.

CÂND FURAM PE PUNTEA YACHTULUI, Hagerstony ne pofti în cabină şi întrebă de-a dreptul pe prietenul meu:

— Dragă domnule Farrow, ce vroiai să spui mai adineauri cu Australia? Şi de ce ne-ai împiedecat să vorbim despre comoară?

— Pentru că la masa de alături stăteau doi domni care păreau să asculte cu mare interes convorbirea noastră. E drept, că numai din momentul când au auzit cuvântul „comoară". De sigur că i-ai observat şi d-ta pe cei doi, unul oacheş şi celălalt înalt şi blond?

— Fireşte – râse lordul – păreau să fie un spaniol şi unul de la nord, poate un norvegian. Dar eu sunt cunoscător de oameni şi cred ca erau doi diplomaţi.

— De aceeaşi părere sunt şi eu – mormăi Hoddge – aia doi nu-mi făceau impresia ca s-ar interesa de comoara. Sunt şi eu om prevăzător şi înainte de a rosti o vorba ma uit întotdeauna în jurul meu.

Tinerii Roule şi eu îi dădurăm de-asemenea dreptate, căci vecinii noştri de masa făcuseră o impresie cât se poate de buna. Dar Marian ramase la impresia lui.

— Am văzut lămurit că-şi şopteau ceva când Hoddge pomenise de comoara. Atunci şi-au încordat auzul spre noi, dându-şi aerul ca nu-i preocupa decât mâncarea din faţa lor. Afara de asta, am surprins o privire de înţelegere între ei, ca şi cum ar fi pus în taina un plan.

— Oh, draga Farrow, ai început sa vezi stafii, râse lordul. Daca au auzit într-adevăr ceva despre comoara, ce vrei sa facă cu asta.

— N-ar fi putut începe nimic, daca Hoddge n-ar fi pomenit de insula cu stânca ciudata. Atunci blondul tresari şi arunca o privire zâmbitoare tovarăşului sau. În aceeaşi clipa am dobândit convingerea ca el cunoaşte insula aceasta.

Lordul ieşi din cabina şi după zece minute maşina „Lady-ei Jane” începu sa duduie, iar yachtul părăsi încet portul.

Dar nu înconjurasem încă insula mare din faţa portului când yachtul stopa. Alergai repede pe punte când văzură o barca cu motor a poliţiei engleze care se aşeza de-a lungul. Un ofiţer cu patru oameni urca la bord.

— Îmi pare foarte rău, mylord, saluta el solemn şi încurcat – ca trebuie sa va supun vasul dumneavoastră unei percheziţii amănunţite. Ni s-a adus la cunoştinţa ca vreţi sa scoateţi afara din ţară pe furiş o comoara găsită.

Hagerstony ramase înmărmurit câteva clipe, apoi începu sa înjure, de parca n-ar fi fost lord, ci surugiu, se scuza faţa de doamna Viollete şi se întoarce către ofiţer:

— Draga locotenente Brough, ma cunoşti doar. De asemenea ma cunosc şi cu superiorii dumitale. Crezi serios ce spui?

Tânărul ofiţer roşi, iar apoi răspunse destul de aspru:

— Mylord, în asemenea chestiuni noi nu glumim. Iată porunca scrisa pentru percheziţionarea yachtului dumneavoastră!

Hagerstony clătina mirat capul după ce citi documentul.

— Într-adevăr, mormăi el, nu ma pot împotrivi. Poftim, domnule locotenent, faceţi-vă datoria! Va atrag atenţiune, însă, pe cuvântul meu de onoare, ca nu e adevărata chestiunea!

— Cred, mylord, răspunse locotenentul, dar trebuie să-mi fac datoria.

Şi astfel furam nevoiţi sa rămânem pe loc trei ceasuri încheiate în care poliţiştii cercetară cu atenţiune sala şi cabinele. Stăteam furioşi pe punte, când trecu prin faţa noastră un yacht de mahon. Atunci lordul scoase o exclamaţie de uimire şi furie şi răcni:

— Drace, ai avut dreptate, Farrow! Uite colo pe puntea de comanda doi inşi care au ascultat discuţia noastră. A, uite ca fac chiar semne spre noi.

— Şi desigur ca ei ne-au denunţat autorităţilor, zise Marian. Acum au suficient avans sa ne şterpelească de sub nas comoara.

Nu folosi la nimic faptul ca lordul aleargă în încăperile din fund ale yachtului şi-l ruga pe locotenent sa isprăvească mai repede. Ordinul era ordin, aşa că trebui sa mai aşteptăm scrâşnind din dinţi încă două ceasuri după ce yachtul celalalt trecuse pe dinaintea noastră. În cele din urmă ofiţerul se

despărţi de noi cerându-şi mii de scuze şi pornirăm cu toată viteza spre sud-vest, unde se afla grupul de insule Torres.

Cei o sută cincizeci de kilometri, yachtul nostru îi străbătu în vreo patru ceasuri. Se făcuse noapte când căpitanul Thackeray ne vesti că ajunseserăm la destinaţie.

Lordul porunci să rămânem pe aproape până dimineaţă şi după ce luarăm cina ne culcarăm. Dormirăm însă foarte puţin şi abia răsări soarele că ne şi aflam iarăşi adunaţi pe punte.

În depărtare se iviră puncte – insulele grupului căutat, după cum ne încredinţa Thackeray şi chiar Hoddge. Începurăm să le cercetăm sistematic, la rând.

Dar de fiecare dată râmaserăm dezamăgiţi, căci insulele care se iveau înaintea noastră erau, ce-i drept, acoperite cu vegetaţie, dar nu se vedea nici o urmă de stânci. Ne pierdurăm astfel vremea până la amiază şi Hagerstony avu de furcă ca să ne adune pe toţi la masă în cabina de locuit. Deodată căpitanul se ivi în uşă.

— Ce s-a întâmplat, dragă Thackeray? întrebă lordul.

— În faţa noastră e yachtul de mahon, raporta bătrânul lup de mare.

Alergarăm pe punte. Prin telescopul minunat pe care-l avea lordul pe bord, puturăm recunoaşte lămurit yachtul potrivnicilor noştri. Acum Marian lua el conducerea.

— Mylord – strigă el energic – lasă yachtul să se abată din drum până când cei doi din faţa noastră nu ne-or mai putea recunoaşte cu ochiul liber nici măcar ca un punct. Nădăjduiesc că n-au ocheane atât de puternice ca noi. Dacă îi vom urmări acum, poate că ne-or aduce la insula pe care o căutăm.

— Minunat, dragă Farrow! exclamă lordul şi dădu imediat comenzile trebuincioase.

Imediat „Lady Jane” îşi micşoră viteza şi peste puţin timp, nici noi nu mai puteam vedea yachtul celălalt prin telescop decât ca un punct foarte mic. Călătoria ţinu până seara, apoi se ivi din nou Thackeray şi întreba:

— Am ieşit din grupul Insulelor Torres. Să continuăm cu urmărirea yachtului străin?

— Da.

— Răspunse Marian, fără să-l întrebe pe lord – numai astfel vom putea găsi insula căutată.

Până atunci trecusem cu vederea să-l punem în cunoştinţă pe căpitan cu planul nostru – ceea ce făcu acum Hagerstony şi spre nespusa noastră uimire, Thackeray zise liniştit:

— Cunosc insula aceasta. E drept că o erupţie vulcanică i-a cam schimbat înfăţişarea acum vreo zece ani, dar eu însumi

am mai văzut – întâmplător, de altfel – stâncile acelea ciudate. Dacă cotim acum spre nord, dăm de-a dreptul la insulă.

Ne uitarăm unul la altul, apoi lordul hotărî:

— Ne îndreptăm imediat spre insulă.

— Da – interveni Marian – de mult bănuiam eu că yachtul ăla afurisit vrea sa ne rătăcească. Şi deoarece nimeni în Mergui nu ştia despre o insulă cu stânci atât de ciudate, sunt şi eu încredinţat că domnul căpitan al nostru cunoaşte locul cu pricina. Aşa dar, înainte spre nord!

Yachtul făcu un viraj şi luă direcţia nouă. După un timp se ivi în depărtare la orizont un punctuleţ şi Thackeray exclamă mulţumit:

— Asta e insula. E drept că vom găsi cu greu un loc de ancorare, căci toate coastele sunt scobite; va trebui să mergem cu bărcile la mal.

— Asta nu face nimic – răspunse lordul – pentru mine principalul lucru e să fie acolo palmieri, verde primejdios şi monştri.

— Îmi pare rău, dar cu astea nu vă pot servi – râse căpitanul – căci nu m-am ocupat cu insula aia atât de aproape. Acum cred că trebuie să ancorăm, căci peste o jumătate de ceas se înnoptează.

— Aşa e – zise lordul – să mergem mai departe, până vom avea insula la câteva sute de metri înaintea noastră.

Luasem ocheanul lordului şi privii insula îndepărtată. Nu descoperii nimic deosebit, aşa că lăsai ocheanul jos şi începui să privesc orizontul de jur-împrejur. Când mă uitai îndărăt, însă, tresării speriat, căci zării atunci prin ochean… yachtul cafeniu, care ne urmărea acum.

La strigătul meu de alarmă, tovarăşii dădură fuga şi cu toţii privirăm spre misteriosul urmăritor. Şi în vreme ce discutam cu aprindere, căpitanul Thackeray stopă vasul şi ancora se lovi de fund. Ne aflam numai la două sute de metri depărtare de insula pe care s-ar fi aflând comoara. Şi când privirăm înapoi la yachtul cafeniu, întunerecul se lăsă brusc.

Noaptea se scurse în linişte. Când răsări soarele ne aflam cu toţii sprijiniţi de parapet şi priveam spre insula apropiată. Nu se vedea nimic suspect şi lordul dădu porunca să mergem mai aproape cu yachtul. Dar căpitanul se împotrivi:

— Sunt stânci ascunse pe aici, mylord, care ar putea îi primejdioase pentru „Lady Jane” a noastră.

Mal bine ar fi dacă v-aţi folosi de barca cea mare?

— Bine – răspunse Hagerstony, după câteva timp de chibzuială – vom pleca însă singuri. Motorul bărcii îl pot

conduce eu şi nu e nevoie ca echipajul să cunoască planul nostru.

Pune să se aducă în barcă merinde pentru trei zile şi după ce vom fi plecat, întoarce-te şi rămâi trei zile departe de insulă. Dacă în răstimpul acesta nu ne înapoiem, vino iarăşi încoace şi caută-ne!

Lordul curmă împotrivirea căpitanului printr-un gest energic şi după o jumătate de ceas, plecarăm cu barca mare spre insulă, în vreme ce yachtul întoarse.

— Sunt curios să văd ce-om întâmpina – zise lordul când ajunserăm la plajă.

Sări cel dintâi pe uscat şi imediat exclamă uimit:

— *Heavens*, aici sunt urme proaspete de tot. Tare ma tem că yachtul străin a sosit înaintea noastră. Hm… e mai bine să ne pregătim pistoalele Dar n-ar fi mai nimerit ca tânăra doamnă să rămână în barcă?

Doamna Violette se împotrivi însă din răsputeri şi scoase imediat din buzunarul rochiei un revolver mititel.

— Bravo! exclamă lordul.

— Coboară!

Privirăm dunga adâncă pe care o lăsase de curând în nisipul alb o barcă străină. Mai erau apoi trei urme de picioare.

— Două înguste care trădau o încălţăminte elegantă şi una lată, grosolană.

— Ăştia par să fi fost cei doi indivizi, cu un marinar – îşi dădu cu părerea Marian. Barca am trimis-o îndărăt şi yachtul lor se află probabil pe cealaltă parte a insulei. Deci: cum spunea lordul: pistoalele pregătite şi cea mai mare atenţie!

Plaja era lată de vreo două sute de metri, apoi începea mărăciniş încâlcit şi îndărătul acestuia se înălţa o pădure de palmieri uriaşi.

Când ajunserăm în faţa peretelui verde de plante, Marian, care mergea înainte, ne sfătui să fim cu mare băgare de seamă. Urinarăm încetişor întipăriturile lămurite ale celor trei oameni, care duceau spre o potecă îngustă ce se pierdea în desiş. Să fi fost croită de vreo fiară? Sau era „monstrul” de care vorbise bunicul Violettei în aiurelile sale?

Atunci Pongo, care mergea în urma lui Marian, ridică o creangă tăiată de curând şi ne-o arătă. Ne oprirăm ca să ne sfătuim. Lordul stărui însă cu tot dinadinsul să mergem mai departe şi pe bună dreptate zicea că aveam împotriva noastră numai trei bărbaţi, cu care am putea sfârşi repede. Pornirăm deci înainte, dar schimbarăm ordinea de mers, aşa fel că tânăra Violette păşea acum îndărătul lui Marian şi

Hagerstony, care veneau în fruntea alaiului şi eu, după ea. În spatele meu mergeau Roule şi Hoddge, iar Pongo încheia mica trupă, înaintaşii noştri – dacă mă pot exprima astfel făcuseră treabă bună, căci poteca era croită printr-un desiş sălbatic şi foarte întortocheată.

Ne aflam cam prin mijlocul insulei, când dădurăm peste un morman de dărâmături de stânci mari. Recunoşteam lămurit că o forţă uriaşă aruncase unele peste altele masele acestea.

Eram la faţa locului, deci şi acum se punea chestia să găsim blocul negru pe latura de sud a insulei, de unde trebuia să mergem două sute de paşi spre soare, adică spre răsărit.

Încetişor, cu ochii şi urechile în toate părţile, ocolirăm câmpul stâncos. Cu spărturile şi colinele sale numeroase oferea ascunzători minunate pentru trei inşi, pe care îi ştiam că se află înaintea noastră.

Marian se opri deodată şi când ne strânserăm în jurul lui arătă spre pământ. Stânca era aici acoperită cu pământ jilav prin care şerpuia un pârâu îngust, mai mult un izvor, căci nu era mai lat de o palmă. Dar de jur-împrejur pământul era umed şi negru şi O mulţime de urme erau întipărite în el şi urmele acestea, erau… de labe de tigru, de diferite mărimi.

Ne privirăm cam încurcaţi, căci judecând după urmele acestea trebuia să se aţie multe fiare între stâncile acelea încâlcite.

Prin mijlocul acestor urme duceau întipăriturile picioarelor celor trei bărbaţi. Ei nu se opriseră ceea ce ne făcea să presupunem că nu ştiau ce primejdie ne pândea pe aproape.

Trecurăm pârâiaşul şi ajunserăm curând iar pe stânca golaşă. Tufele deveneau din ce în ce mai dese, erau presărate câte una şi pe partea stângă a potecii stâncoase, în vreme ce blocurile de piatră erau tot mai mici şi mai rare. Se sfârşea deci cu stâncile şi în ţinutul acesta trebuia să se afle comoara. Noi debarcaserăm pe partea de nord a insulei, pentru că jos, pe partea de sud, barca ni s-ar fi sfărâmat de stând.

Potecuţa cotea acum brusc spre stânga, în jurul unei stânci înalte şi negre, iar noi ne încetinirăm paşii. Insula se lăsa aci în jos spre mare. Tufe joase acopereau povârnişul lung din care îşi înălţau crestele câţiva palmieri înalţi. Şi la stânga noastră, dinspre răsărit, se ridica un palmier mai frumos şi mai mare decât toţi ceilalţi. Acesta trebuia să fie copacul cu pricina, căci ne aflam lângă „blocul negru” despre care vorbise bunicul Violettei şi depărtarea palmierului – două sute de paşi spre soare răsare – corespundea întocmai. Dar unde erau potrivnicii noştri?

În vreme ce stăteam încă nehotărâţi, se ivi ceva care puse capăt repede nehotărârii noastre.

V.
MONSTRUL.

LA CEL MULT O SUTA DE METRI de noi răsună un ţipăt înfiorător, care încetă însă repede într-un horcăit. Era ţipătul de moarte al unul om. Să-şi fi luat oare monstrul cea dintâi pradă?

Dar chiar dacă acolo, în faţa noastră, erau duşmanii noştri, erau şi ei oameni şi trebuia să le venim în ajutor. Pornirăm repede, străbăturăm poteca îngustă de-a lungul stâncilor şi găsirăm îndată o cărăruie printre tufe, care ducea spre răsărit.

Frunze şi crengi rupte ne dovediră din nou că străinii se folosiseră de poteca asta. Pornirăm în goană devale, însufleţiţi numai de dorinţa de a veni în ajutor celor primejduiţi. Marian şi Hagerstony erau cu mult înainte, căci doamna Violetta nu putea să alerge prea repede sub căldura înăbuşitoare ce domnea printre tufe.

Şi singură nu trebuia s-o lăsăm. Dar deodată, după ce trecurăm de un cot mic al poteci, pe care Marian şi lordul şi dispăruseră, îi văzurăm – vreo treizeci de metri înaintea noastră – oprindu-se din fugă şi scoţând revolverele.

— Sus mâinile! strigară el în acelaşi timp, dar lăsară repede braţele în jos şi se uitară necăjiţi unul la altul. Îi ajunserăm repede şi lordul zise:

Cei doi străini eleganţi au dispărut tocmai în partea cealaltă a luminişului, printre tufe. Se grăbeau grozav şi nu s-au sinchisit de strigătul nostru. Acum să ştii că au să se ascundă acolo şi să ne ciuruiască de gloanţe când ne vom apropia.

— Nu prea cred, căci groaza le-a luat minţile! răspunse Marian. Al treilea lipsea şi cred că a avut un sfârşit grozav în luminişul acesta din faţa noastră. De dânşii n-avem ce ne teme, dar trebuie sa ne ferim de o primejdie necunoscută.

Ieşirăm încetinel de pe potecă şi ne oprirăm la marginea luminişului. Cu pistoalele în mână cercetarăm în jurul nostru şi deodată îl auzirăm pe Marian spunând:

— Nu se poate să fi fost un tigru. Iarba din luminiş e neatinsă, pe câtă vreme urma oamenilor se vede lămurit ca o dungă întunecată. S-o urmăm cu băgare de seamă!

— Aici, cei doi indivizi eleganţi au cotit brusc şi au făcut un semicerc larg, zise el după câtva timp de mers, se vede lămurit că au fost numai doi, căci urma e cu mult mai îngustă

şi nu atât de adâncă. Aşa dar, celui de-al treilea nenorocirea trebuie să i se fi întâmplat cu puţin înaintea mea.

— Mariane, verdele primejdios, exclamai eu luminat. E în faţa ta.

La câţiva paşi înaintea prietenului meu, iarba căpătase o culoare de un verde ciudat Era o pată rotundă cu un diametru de vreo zece metri. La chemarea mea tovarăşii dădură buzna şi deodată Pongo strigă:

— Massers stă pe loc, Pongo arată!

Ridica o piatră grea şi o aruncă pe pata cea verde. Cu un zgomot neobişnuit se deschise capacul verde şi o masă neagră înghiţi piatra. Apoi acoperitoarea amăgitoare se aşează iar peste locul unde dispăruse piatra.

Ma privirăm îngroziţi. Asta era într-adevăr o capcană drăcească, pe care natura o aşezase aici. Ne puteam închipui groaza de care fuseseră cuprinşi cei doi potrivnici ai noştri când tovarăşul lor, care mergea înainte, fu înghiţit deodată de mormântul acesta înfiorător.

— Să fugim din luminiş, propuse Marian. Pe nenorocitul acela să-l ierte Dumnezeu, deşi venise pe insulă cu gânduri rele.

Tăcuţi, ocolirăm covorul primejdios şi găsirăm de cealaltă parte a luminişului poteca pe care goniseră cei doi fugari. O străbăturăm repede şi după vreo sută de metri numai dădurăm iar de un luminiş mic, pe a cărui margine, la stânga, se înălţa palmierul căutat. La rădăcina lui se afla aşadar îngropată comoara. Privirăm cu încordare într-acolo, dar nici unul nu făcu un pas spre palmier.

Străbăturăm şi luminişul acesta şi când regăsirăm poteca la capătul celălalt şi o urmarăm timp de câteva minute, auzirăm la vreo sută de metri înaintea noastră două răcnete de spaimă.

Pornirăm în goană şi după ce trecurăm de un tufiş mare, ne găsirăm lângă un golf lung şi îngust, care se întindea dinspre coasta de răsărit cel puţin cinci sute de metri în insulă.

În aceeaşi clipă îmi zisei că acest golf era „scobitura”, de care vorbise bunicul doamnei Violette. Aici sălăşluia probabil „monstrul”. Aproape de apă, cuprins între pereţi înalţi de patru metri, şerpuia o potecă îngustă.

La jumătatea drumului spre mare zărirăm pe cei doi potrivnici eleganţi, care alergau nebuneşte, ne apropiam din ce în ce de locul unde cei doi oameni scoseseră ţipete de spaimă. Mă uitai într-o crăpăturii adâncă a stâncii, dar nu putui zări nimic şi-mi întorsei privirea pe doamna Roule,

care mergea înaintea mea, pe urmă la apa golfului şi mă mirai cât de verde era.

— Totuşi, atât de străvezie încât puteam vedea până în fundul ei.

Zării un bloc uriaş de stâncă neagră lângă ţărm, înfipt în apă. Marian trecu înainte, de asemeni şi Hagerstony. Când însă doamna Violette fu la aceeaşi înălţime cu blocul acesta de stâncă, observa deodată că culoarea lui deveni mai luminoasă, până căpătă o lucire roşie-gălbuie.

Pongo, care se vede că zărise şi el această minune a naturii, scoase deodată un strigăt de prevenire şi în clipa următoare, auzi îndărătul meu respiraţia lui gâfâitoare. Apoi mă simţii împins în lături şi uriaşul trecu ca o săgeată prin faţa mea.

Tocmai când mă pregăteam să-l întreb ce se întâmplase, vorba îmi muri pe buze, căci de pe blocul de stâncă roşiatică se desprinse deodată un şarpe de vreo şapte metri lungime care, începând de la gâtul gros ca un braţ de om, se îngroşa tot mai mult. Şi monstrul acesta grozav se încolăcea în jurul picioarelor tinerei femei.

Violette Roule scoase un ţipăt înfiorător şi se prăbuşi la pământ. Monstrul marin ameninţa s-o tragă în adâncime.

— Dar Pongo veghea şi cu o lovitură de cuţit spintecă trupul roşiatic al reptilei.

Un şuvoi de sânge ţâşni din corpul spintecat şi dihania se descolăci de pe picioarele tinerei femei. Lordul Hagerstony, care se întorsese repede, auzise ţipatul, sări înapoi şi smulse pe nenorocită din apropierea capului retezat al şarpelui, care se abătea în spasmuri pe potecă.

— Massers fuge, repede, repede! se auzi atunci glasul lui Pongo.

Abia sfârşi vorba că alţi doi şerpi ieşiră din blocul de stâncă. Unul din ei înhaţă picioarele lui Pongo, iar celălalt plutea ameninţător deasupra capului său.

Cu o lovitură de cuţit uriaşul spintecă trupul târâtoarei acesteia, apoi făcu acelaşi lucru cu cea de la picioare.

În aceeaşi clipă detunară gloanţe din pistolul lui Marian şi le văzui biciuind apa drept spre blocul de stâncă. Prietenul meu strigă:

— Robert, trage asupra lui, repede, poate că fuge.

Nu ştiam pe cine crede Marian, dar descărcai repede arma spre misteriosul bloc de stâncă, a cărui culoare devenise deodată de un roşu aprins şi care porni spre adâncul apei. Un mănuchi de şerpi uriaşi se luară după el şi abia acum

recunoscui că fusese un polip cât toate zilele, din ale cărui opt tentacule Pongo tăiase trei.

Acesta era aşa dar „monstrul” despre care pomenise bunicul Violettei. Răsuflarăm uşuraţi când îl văzurăm dispărând la fund.

Trebuia să ne ocupăm iar de potrivnicii noştri. Marian îi zări din nou cel dintâi.

— Stau pe ţărmul mării – zise el – şi mi se pare că ne privesc prin ochean.

Lordul duse imediat la ochi minunatul său binoclu şi bombăni:

— Fireşte, au observat lupta lui Pongo. Uite, acum se fac nevăzuţi le stânga, în spre nord, numai de n-ar lua barca noa…

Nu-şi sfârşi fraza, căci Marian o luă repede la picior şi strigă:

— Daţi-i drumul, trebuie să ne grăbim. N-am poftă să petrec trei zile pe insula asta care mişună de tigri, după cât se pare. Poate îi mai împiedecăm să ne fure barca. Robert, rămâi tu cu doamna Roule, suntem destui noi să le venim de hac.

Şi însoţit de lord şi Pongo porni în fugă, iar eu cu Hoddge şi Gaston Roule ramaserăm lângă soţia acestuia.

Când ajunserăm la mare zărirăm pe cei trei tovarăşi ai noştri ca nişte puncte în depărtare. Cât despre cei doi fugari, nici urmă. În curând dispărură pe după colţul coastei de nord şi Marian, Hagerstony şi Pongo.

Îndată după asta auzirăm slab pocnetul câtorva împuşcături şi când după câtva timp ajunserăm şi noi la coaste de nord, văzurăm în largul mării plutind un punct mic, care se îndepărta repede.

Lordul ne ieşi în întâmpinare.

— Au scăpat – zise el – acum trebuie să rămânem pe insulă până va veni să ne ia Thackeray. Să sperăm că ne vom împăca cu tigrii.

Marian şi Pongo se apropiară şi ei acum.

— Ceea ce a fost mai primejdios a trecut, zise prietenul meu. Plin de curaj, iar de tigrii nu trebuie să ne mai temem dacă ne vom petrece noaptea în copaci. Hai să mergem îndărăt, putem porni fără frică de-a lungul golfului, apoi vom căuta comoara.

Se puse iar în fruntea convoiului, în vreme ce Pongo îl încheia.

Ajunserăm osteniţi în luminişul cel mic şi merserăm spre palmierul la rădăcina căruia presupuneam c-ar fi îngropată

comoara.

— Aşa! făcu lordul. Acum să ne punem pe săpat, poate găsim lada ascunsă de bunicul d-tale, doamnă Violette.

Şi în vreme ce Pongo începu să taie crengi spre a face colibe pentru noapte, noi ne îndeletniceam cu săpatul.

Hoddge şi Roule aveau cu ei nişte sape mici pe care lordul le cumpărase în Mergui. Începurăm să scormonim sistematic pământul în jurul copacului uriaş, făcând cu schimbul.

Abia după două ceasuri luă şi Pongo parte la munca asta. Până atunci construise colibe de frunziş pe trei palmieri alăturaţi, unde ne puteam adăposti cât se poate de bine.

Şi când el începu să sape cu putere pământul, auzirăm deodată un sunet înăbuşit; fierul sapei lui se izbise de ceva tare. După câteva minute, ieşi la iveală o ladă mare din lemn înnegrit de vreme şi care rezistase umezelii pământului.

Într-o tăcere solemnă duserăm lada în mijlocul luminişului. Lordul îşi scoase casca tropicală şi după ce îşi drese glasul, începu:

— Tovarăşi, am izbutit. Mă bucur din inimă că simpatica doamnă şi-a atins ţelul vieţii. Cât e de minunată moştenirea unui mort, în care nimeni nu vroia să creadă! Să înălţăm o scurtă rugăciune pentru sufletul răposatului, înainte de-a deschide comoara. Pentru mine asta e o clipă sfântă.

Mişcat de cuvintele pline de seriozitate ale viteazului lord, ne scoaserăm şi noi căştile şi plecarăm capetele. Dar gândurile noastre pioase fură întrerupte în chip cu totul nepotrivit:

— Sus mâinile!

Strigătul acesta răsuni deodată din câteva gâtlejuri şi când ne întoarserăm cu iuţeala fulgerului, zărirăm ţevile a opt pistoale, în mâinile a tot atâţia marinari, iar în mijlocul acestora stăteau zâmbind… cei doi domni eleganţi, cari, cu câteva ceasuri înainte fugiseră îngroziţi din faţa polipului uriaş.

Cel mai înalt se înclină şi zâmbind în batjocură, zise:

— Constat cu plăcere că v-aţi conformat imediat somaţiei noastre. Mie şi prietenului meu ne este foarte penibil să ne folosim de măsuri violente. Din discuţia d-voastră de la restaurant am aflat de comoara aceasta, care se află probabil în lada de faţă şi am hotărât îndată s-o „salvăm” pentru noi. Ceea ce ne-a şi reuşit. Ne vom îngădui, deci, să luăm lada cu noi. Presupunem că yachtul d-voastră va veni în scurt timp să vă ia, aşa că vă putem lega fără grijă de copacii de aici. Vă rog, apropiaţi-vă unul câte unul. Repede!

Cuvântul acesta din urmă fusese rostit cu ton atât de aspru şi poruncitor încât Hoddge, căruia i se făcuse semn cel dintâi, păşi imediat spre grupul duşmanilor noştri. Fu legat la repezeală.

— Ascultaţi – strigă Hagerstony plin de mânie – yachtul meu vine abia peste trei zile. Cred că nu aveţi de gând să ne lăsaţi atâta timp atârnaţi de copaci. Chiar dacă sunteţi bandiţi, nu-mi pot închipui să fiţi şi ucigaşi.

Cel mei înalt se înclină, zâmbind.

— Vă mulţumesc pentru părerea bună ce o aveţi. Vă vom lega deci în aşa fel încât să vă, puteţi elibera peste câteva ceasuri.

— Se pare că nu ştii că grupul de stânci din mijlocul insulei mişună de tigrii, strigă Hagerstony, furios.

— Decât până se întunecă nu vom izbuti să ne eliberăm, suntem pierduţi.

— Tigri? Nu, de asta n-am auzit încă. Dacă totul e aşa cum spuneţi va trebui să vă grăbiţi cu eliberarea şi cred că veţi considera ca o mare favoare daca vă vom lăsa armele. Aşa dar. Vă rog, domnilor, poftiţi mai repede, n-avem mult timp de pierdut.

Nu ne puteam împotrivi acestei invitaţii amabile, însoţită de ţevile a opt revolvere şi după câteva minute eram cu toţii legaţi de nişte trunchiuri groase.

De Pongo se îngrijiră mai mult decât de ceilalţi. Marinarii luară apoi în primire lada cu comoara. Când dispărură pe după tufe, mai-marele bandei se înclină politicos şi zise:

— Nădăjduiesc că veţi izbuti să vă eliberaţi cât mai curând. Ar fi păcat, zău, dacă tigrii v-ar face vreun râu. Rămâneţi cu bine!»

Sfârşitul volumului: **COMOARA BUNICULUI.**

În numărul următor:

INSULA TIGRILOR

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro